

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17.

Den 1ste September 1898.

47de Jargang.

Tale af Ældste George Teasdale,

holdt i Salt Lake City den 26. Juni 1898.

Taleren oplæste følgende Skriftsteder:

„Priser Herren! thi han er god, thi hans Miskundhed varer evindelig.

Det maa de sige, som ere gjenløste af Herren, de, han har gjenløst af Modstanderens Haand.

Og de, som han har samlet hjem fra Landene, fra Øster og Vester, fra Norden og fra Havet.“ (Salm. 107, 1. 2. 3.)

Min Sjæl er fuld af Tak og Pris til Gud, fordi jeg har haft Lejlighed til at lytte til de hjemkomne Missionærens Vidnesbyrd denne Eftermiddag; thi vi ere Herrens Forløste. Vi ere dem, som han har udjævnet fra Østen og fra Vesten, fra Norden og fra Syden, og hvem Herren har forløst fra den Underes Haand. Vi vare underlagte Dødens, Helvedes og Gravens Herredømme. Vi havde ingen Kundskab om Forløsningens Principper. Vi havde lært at frygte Gud ved Menneskenes Visdom. Vi vare underkastede det

tykke Mørke, der fordunklede Menneskenes Sind som Følge af, at Aabenbaringens Aand var bleven borttagen fra Jorden. Vi kunne i Sandhed glæde os i Herren; thi han har besøgt os paa Verne i Havet og paa Fastlandene. Han sendte dette herlige Budskab om Frelse til os. Han underviste os om sine Veje og om det evige Præstedømmes Røgler og Kræfter, og han meddelte os det evige Livs Principper. Vi vilde aldrig kunne have forstaaet Forløsningens Principper, hvis vi ikke havde haft Aabenbaringens Princip, som vor himmelske Fader har gjengivet til Jorden i denne Husholdning. Han har organiseret sin Kirke paa Jorden med Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Han afsender sine Tjenere for at tilbyde Livets og Saliggjorelsens Principper til Verden og for at advare Nationerne. De indrømme, at de ere svage Redskaber, og de gaa ud i Frygt og Bæven; men det er sagt dem, at de skulle søge Herren og sætte deres Lid til ham, og de komne

tilbage fulde af Taknemlighed mod Herren for det Vidnesbyrd, som han har givet dem. De vide, at Aabenbaringens Princip findes i denne Kirke. De vide, at Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand. De vide, at de Løfter, som under Indfyhdelsen af denne Aand bleve givne til dem, da de bleve beskikkede til deres Missioner, ere blevne bogstaveligt opfyldte. De vide, at Gud lever, og at Jesus er Kristus.

Jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd angaaende disse Bjergenes Dale. Gud har helliget dem til Indsamlingen af sit Folk. Evangeliets evige Principer ere blevne lærte i disse evige Dale. Vi befinde os under Skyggen af et Tempel, som er opbygget for den allerhøjeste Gud, i hvilket hans Hus' Ordinaner blive forrettede, og hvor vi modtage et evigt Præstedømmes Velsignelser. Vi ere blevne underviste om Principper, der føre til et Liv uden Ende. Vi have lært Nødvendigheden af at holde os selv rene og ubesmitte fra Verden og elske Herren vor Gud af vor ganske Sjæl, vort ganske Sind og vor hele Styrke og vor Næste som os selv samt at være kyske og tugtige. Vi have lært, at vi ere Jordens Salt, og at vi skulle praktisere Retfærdighedens Principper, være ærlige, oprigtige, elske Gud og holde hans Befalinger. Vi have faaet Løfte om, at dersom vi ville gjøre dette, da skulle vi trives i Landet. Og vi tro det. Vi trives i Landet. Herren velsigner og understøtter os.

Vi kom ud fra Verden og jamledes i disse Bjergenes Dale, fordi Herren havde sagt:

„Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager.“

Vi leve her i Guds Doms Time. Den Engel, som Johannes saa flyve

igjennem Himmelen med det evige Evangelium, som skulde forkyndes for alle Mennesker, der bo paa Jorden, og som er beskrevet i Aabenbaringens fjortende Kapitel, er kommen. Vi forkynde dette til Folket. Herren har gjengivet sit evige Evangelium, og Rigets Evangelium bliver prædiket i hele Verden som et Vidnesbyrd til alle Folk forend vor Herre og Frelser Jesu Kristi anden Tilkommelse i Opfyhdelsen af hans egen Forudsigelse. Dersom Frelse og Forløsning kunde erholdes, uden at vi udgik til Folkene, hvad vilde det da nytte, at vi gif og spildte vor Tid og vore Midler og tilbød dem et Evangelium, som de ikke ønskede? Men der findes et bestemt Folk, som ønsker det. De, som ere af Israels Hus, de, som hungre og tørste efter Retfærdighed, ønske det, og vi tilbyde det til dem. Vi gjøre Alt, hvad vi paa nogen mulig Maade kunne gjøre for at bibringe dem dette Glædens Budskab, at Herren atter har talet fra Himlene, og at han har oprettet sin Kirke paa Jorden.

Den første nødvendige Forvaltning i dette Værk var et inspireret Præstedømme. „Hvorledes skulle de vel paa kalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte?“ (Rom. 10, 14. 15.)

For at prædike dette Evangelium er det nødvendigt at blive kaldet af Gud. Kristus selv tog ikke den Ære af sig selv, men blev kaldet af Faderen. I det femte Kapitel af Hebræerbrevet hedder det: „Og Ingen tager sig selv den Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var.

Saaledes har ej heller Kristus tilagt sig selv den Ære at blive Uppre-

præst, men den, som sagde til ham: Du er min Søn, jeg fødte Dig i Dag.

Efter hvad han siger et andet Sted: Du er en Præst til evig Tid, efter Melchisedeks Vis.

Han, som i sine Rjods Dage frembar med stærkt Raab og Taarer Bønner og hjdmghelige Beggjæringer til den, der var mægtig at frelse ham fra Døden og blev bønshørt i sin Engstelse;

Alligevel han var Søn, lærte dog Lydighed af det, han led;

Og fuldendtet, blev han alle dem, som ham lyde, Aarsag til evig Frelse, Udnævnt af Gud til Ypperstepræst efter Melchisedeks Vis." (Hebr. 5, 4.—10.)

Det er absolut nødvendigt, at Mænd skulle kaldes af Gud og modtage Præstedømmet for at kunne prædike Evangeliet og administrere i dets Ordinancer. Det er nødvendigt, at vi skulle tilbede den levende og sande Gud, ikke en indbildt Gud. Vi maa antage Gud, den evige Fader. Det er sagt, at Gudsfrøgt er Vidsdoms Begyndelse. Vi ville visjelig kun have meget lidt Vidsdom, dersom vi ikke ære Gud. Ufrøgt for Gud er Troens og Intelligensens Grundvold. Den højeste Intelligens er givet ved Aabenbaring; den er Guds Herlighed; den kommer fra oven; den er givet til dem, som elske ham og holde hans Befalinger. Han giver dem Linie paa Linie, Regel paa Regel, Naade paa Naade, dersom de tro paa hans Værdomme og tilbede ham i hans Søns Navn.

Det er ogsaa nødvendigt, at vi skulle have Tro; thi uden Tro er det umuligt at behage Gud. Vi maa have en sand Tro; ellers blive vi lig sprutne Kar, der ikke kunne holde Vand. Hvorfra erholdt de unge Mænd, som have baaret deres Vidnesbyrd, denne Kundskab? Fra deres Fader i Himmeleen,

ved Aabenbaringens Aand. De havde Tro paa Evangeliet; de havde omvendt sig fra deres Synder; de vare blevne døbt til deres Synders Forladelse af en Mand, som havde Præstedømmets Myndighed; de vare blevne helliggjorte i Kristi kostbare Blod for at blive beredte til den Hellig-Aands Selskab; de havde modtaget den Hellig-Aand, og de satte deres Tillid til Gud. Da vare de villige til at forlade deres fredelige Dale og Alt, hvad der var dem kjær, og med Livet i Hænderne gaa til et fremmed Land, iblandt fremmede Folk, og forkynde disse glædelige Tidender. Det var netop den samme Slags Mænd, som bragte Evangeliet til os. De vare hjdmghge og saftmodige, ikke uddannede til Prædikanter ved Mennefters Vidsdom, men udsendte under den uodelige Guds Besjledning for at udføre hans eget Værk. Det var ikke ved Vidsdom, ikke ved Magt, men ved hans Aands Kraft. Paa den Maade bleve vi omvendte. Vi hørte Ordet blive prædiket; det hntes næsten for godt til at være sandt, at Tegnene fulgte de Troende, at Apostelskabet og Præstedømmet var blevet gengivet til Jorden, og at Projeti, Talen i Tungemaal, de Sygges Helbredelse og Mirakler atter fandtes. Men vi adlode Ordet og erfarede alle disse Ting, og paa denne Maade erholdt vi Forløsning fra Døden. Vi kunde ikke erholde det paa nogen anden Maade. Det er Kristi Være, at alle Menneftene maa omvende sig, maa blive døbt til deres Synders Forladelse, maa modtage Virkningerne af Kristi kostbare Blod og blive meddelagtige i den Hellig-Aand, at de maa blive forløste af Gud. Dette Budskab gjælder Alle, baade Præst og Folk.

Forskjellen mellem de Sidste-Dages Hellige og Verden er, at vi have modtaget dette Evangelium og Verden ikke.

Vi ere udgangne fra de forskjellige Sætter og Systemer, som vi henhørte til. Herren har omvendt os og draget os ind i sin Fold, og han har givet os et levende Vidnesbyrd. Alle Mennesker kunne opnaa det Samme, dersom de søge efter det i Oprigtighed. Grunden til, at vore unge Mænd gaa ud og forkynde disse Principper, er den at give dem, som ønske at erholde evigt Liv og en Stilling i Guds Rige, en Lejlighed dertil.

Derfor siger jeg: Vi, som ere forløste af Herren, vi, som søge at forberede os til hans Rige og hans Komme, vi, som ere gaaede ud fra Verden og ikke kunne forenes med den i nogen af dens Synder, vi kunne fryde os i Herren, vi kunne taalmodig vente paa hans Rige og Tilkommelse; thi dersom vi gaa hinsides Sløret, skulle vi mødes med ham, og dersom vi ere her, skulle vi møde ham, naar han kommer. Hvorfor erholde vi denne Rettighed? Fordi vi have annammet hans Lærdomme og adlydt disse evige Betingelser. Dersom vi havde forkastet dem, vilde vi ikke have haft et saadant Haab. Vore kristne Venner sige: Tro paa den Herre Jesus Kristus, og Du skal worde frelst. Det er netop, hvad vi altid forkynde, at tro paa den Herre Jesus Kristus og ophøre med at tro paa Menneskenes Lærdomme. Antag Kristi Lærdom, og den vil give Dig Forløsning fra Døden, en herlig Opstandelse og et Haab om at deltage i Dammets Bryllupsnadver, hvilket Du aldrig kan erholde ved at forkynde og tro falske Lærdomme. Hvorledes kunne vi blive frelst ved Sandhed, medmindre vi have Sandheden? Jeg bærer Vidnesbyrd om, at vi have Sandheden. Denne Kundskab er bleven os tildelt. Den Fuldkommenhed, som opnaas alene ved Skoleundervisning, kan ikke kaldes sand Kund-

skab. Hvor fordærvet en Mand end er, kan han dog erholde en skolemæssig Opdragelse; men den Kundskab, som kommer fra Gud, forstås kun af de Rene af Hjertet, dem, som elske ham og holde hans Befalinger. Han giver dem Dine til at se med, Øren til at høre med og Hjerter til at forstå med. Den højeste Kundskab, som findes, er at kjende Ting, saaledes som de have været, saaledes som de ere, og saaledes som de ville blive ved Guds Lands Kraft. Men denne Kundskab ønsker Verden ikke at erholde. Den er ikke populær. Kristi Lærdom har aldrig været populær og vil heller aldrig blive det, førend den Dag oprinder, da vi skulle ses Ansigt til Ansigt, og da Alinten skal stilles fra Hveden. Saa lang Tid de vokse sammen, vil der altid være Opposition imod Sandheden. Hvad lærer Verdens Historie? Den lærer os, at der altid har været Anti-Kristne; og med Anti-Kristne menes Enhver, som er i Modstrid med Kristus og hans Lærdomme, og som benægter Eksistensen deraf. De, som høre Kristus til, tro hans Lærdom og efterleve den. Men de, som elske Verden og de Ting, der ere i Verden, have ikke Guds Kjærlighed i deres Hjerter. Dersom vi elske Verden, vil Guds Kjærlighed ikke være hos os. Vor Stræben bør være at behage Gud, holde hans Befalinger og søge at faa hans Retfærdighed oprettet paa Jordens Overflade; thi det bringer Ulykkelighed. Verdens Kjærlighed giver ikke Ulykke. Den største Ulykke, som Nogen kan nyde, er at frygte Gud, besøge Enker og de Faderløse og holde sig selv ren og ubesnuttet fra Verden. Det foraarstager den største ublandede Glæde, som vi kunne opnaa.

Jesus sagde, at de, som vilde gjøre Faderens Vilje, skulde kjende hans Lærdom, og vi vide, at Jesus talte

Sandhed. Hvorfra vide vi det? Fra vor Erfaring. Vi vide, at Jesus er Kristus, og at Joseph Smith var en sand Profet, sendt fra Gud for at indføre Tidernes Hylde's Husholdning. Vi kunde aldrig være bleve fødte af Vand og Aand, dersom vi ikke havde annammet denne Lærdom. Dersom der ikke havde været noget Præstedømme, vilde der ingen Ordinancer have været. Dersom der ingen Ordinancer havde været, vilde der ikke have været nogen Forløsning; thi uden Noget bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige. Jesus sagde til Nicodemus: „Vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have set; og I annamme ikke vort Vidnesbyrd.“ Det Samme er Tilfældet med de Sidste-Dages Hellige i Dag. Vi vidne, hvad vi vide, og hvad vi have set. Vi anraabe Menneskene om at forsjone sig med Gud og annamme disse herlige Principper, saa at de maa nyde den Lyksalighed, som vi have nydt, og saa det samme levende Vidnesbyrd. Hvilken Skam vilde det ikke være, mine Brødre og Søstre, dersom vi ikke paastjønede disse Betsignelser? Sætte vi Pris paa disse Privilegier? Sætte vi Pris paa denne herlige Forløsning? Og vise vi over for Gud vor Paastjønelse ved at holde hans Befalinger? Udføre vi vort Kalds Pligter? Dersom vi ere Kredslærere, opfyldte vi da vore Pligter ved at besøge Hjorden, som er betroet til vor Omjorg? Besøge vi Enkerne og de Faderløse? Trøste vi de Nedtrykte og Kummerfulde? Sørge vi for de Familjers Betsjærd og Betsignelse, som ere betroede til vor Omjorg, ved at paase, at enhver Ting er i den rette Orden, og at deres Børn besøge Børneklasserne, Søndagskolerne og de Fælles Uddannelses-Foreninger i Henshold til deres Alder? Paase vi, at der ikke eksisterer Haardhjertethed, Bagtalelse eller

daarlige Talemaader? Ere vi i vort Liv, i vor Virken og i vore Lærdomme Eksempler paa Jesu Kristi Liv? Dette Spørgsmaal fremstiller sig for Enhver især. Gjør jeg dette? Vi ønske at arbejde for vor egen Frelse, at opbygge og ære det evige Præstedømme og at holde de Løfter, vi have givet Gud, om at tjene ham og holde hans Befalinger. Det er den eneste Maade, hvorpaa Frelse kan opnaas. Herren siger, at dersom vi ville elske ham og holde hans Bud og Love, da vil han oprejse os paa den hjerste Dag. Han sørger ogsaa for os i Dag. Vi have Intet af os selv, men han har givet os det Alt-sammen. Han førte os ind i sin Kirke. Han samlede os til Zion. Han gav os Præstedømmet. Han gav os vore Begavelser og det evige Livs Betsignelser og Nøgler. Han gav os vore Hustruer og vore Børn. Og Alt det, som han forlanger af os, er, at vi skulle give ham vore Hjerter og holde hans Befalinger. Han ønsker, at vi skulle hellige en Tiendedel til ham af Alt det, som han giver os, for at vise ham, at vi paastjønne hans Betsignelser. Han har befaleet os at gjøre dette, for at Zions Land maa blive helligt til ham, og for at hans Bud og Love maa holdes i Landet, saa at dette kan blive fuldstændig helligt. Ønske I ikke, at hans Love skulle holdes? Ønske I ikke, at hans Kraft skal lægges for Dagen? Ønske I ikke, at baade de Levende og Døde skulle forløses? Disse Spørgsmaal gjælde os Enhver især. Hvorledes leve vi? Leve vi i Overensstemmelse med disse evige Principper? Thi vi leve i de sidste Dage, i Ondskabens og Havnens Dage. Vi leve i de Dage, da Herren vil udgyde sine Straffedomme over Folkene, som bo paa Jorden, som en Forberedelse til Messias anden Tilkommelse. Enhver intelligent Mand og

Kvinde føler, at Tiden er kort, og at vi ikke have nogen Tid at odsle bort.

Det Vidnesbyrd, som er bleven baaret med Hensyn til Overholdelse af Sabbaten i Skotland, kan jeg samstemme med. Jeg har selv arbejdet fem Aar i Skotland, og Folket der tror paa at helligholde Sabbaten. De Sidste-Dages Hellige tro paa at helligholde Sabbaten. Det er Sidste-Dages Synbere, som ikke gjøre det. Derjom vi bryde Sabbaten, ville vi blive straffede. Der er Straf for Overtrædere. Det er ikke Umagen værd at overtræde Guds Befalinger. Det er klogere at holde os selv rene og bruge Søndagen til det, hvortil den er anordnet — en Hviledag, en Fredens Dag, en Dag, paa hvilken vi skulle samles og høre Herrens Ord blive forkyndt og deltage i Sakramentet — Sindbilleder paa Frelserens Lidelse og Død. Der er Dage nok, paa hvilke vi kunne have al den Fornøjelse, vi behøve. „Men den syvende Dag er Sabbat for Herren Din Gud; da skal Du ingen Gjærning gjøre.“ Herren fordrer dette af sit Folk; og jeg ønsker at gjøre Eder forstaaeligt, at hans Folk skal holde dette Bud. Herrens Egne overtræde ikke dette Bud. Jeg erindrer ved en vis Lejlighed, at jeg var kaldet til at overvære en Begravelse af en Mand, som havde været ude at styde paa Sabbatsdagen og selv var bleven skudt ved et Ulykkestilfælde. Maatte han ikke lide Straf for sin urigtige Udsærd? Men hvor mange have ikke vanhelliget Sabbatsdagen og endnu ikke modtaget Straf? De Sidste-Dages Hellige holde Guds Befalinger. Men Hveden og Klinten vokse sammen, og somme Tider er der blevet peget paa Klinten i den Hensigt at bevise, at vi ikke ere Guds Kirke. Individuelt have vi vore Svagheder og jæregne Tilbøjeligheder; men Kristi

Kirke er pletfri, og de, som adlyde disse evige Principper, ville blive evige Mænd og Kvinder. Den Herre Jesus Kristus var Monsteret. Han har vist Eksemplet. Vi have paataget os hans Navn, og vi maa blive ham lig. Til de Brødre, som ere komne tilbage fra Missionen, hvor de have haft en jaadan Glæde i Guds Tjeneste, siger jeg: Fortjæt i Eders Arbejde. Gaa til Søndagskolerne og forkynd Evangeliet til den opvoksende Slægt. Vis et jaadant Eksempel iblandt Folket, saa at I ikke behøve at stamme Eder derover. Tag Vare paa Eders egne Forretninger; henvend Eders Opmærksomhed paa Eders egne Uffærer; arbejd for Eders egen Frelse; elsk Gud og hold hans Befalinger. Derjom I gjøre dette, ville I holde Eder selv uplettede; I ville ikke indblande Eder i Andres Anliggender eller fare med Sladder, og I ville ikke finde Fejl eller sige Ujandheder om Eders Næste.

Lad mig til Slutning sige til Eder, mine kjære Brødre og Søstre: Lad os være gode mod os selv; lad os med Taalmodighed arbejde for vor egen Frelse; lad os elske vore Hustruer og vore Born, behandle dem med Venlighed og Omhed og søge at faa vore egne Familjer frelste. Derjom vi gjøre dette, ville vi nyde vor Faders Belsjægnelse, og vi ville forstaa, hvad det vil sige at have Fred, som overgaar al Forstand, og som vi have Ret til at have i vore egne Familjer. Jeg beder Gud, at han vil være barmhjertig imod os som et Folk, at han vil give os Øren at høre med, Øjne at se med og Forstand i vore Hjærter, og at han vil skjænke os Kundskaben, som kommer her oven fra, saa at vi maa blive helligede ved Trofasthed mod ham og hans Tjeneste ved Jesus Kristus. Amen.

(Deseret News.)

Frelse erhvervet ved Overvindelse.

„Men vil Du indgaa til Livet, da hold Budene.“ (Matth. 19, 17.)

Nogle paastaa, at Tro alene paa Kristus som Menneskeslægten's Frelser er tilstrækkelig til at frelse selv den største Synder, ja, endog selv om han først annammede denne Tro en kort Stund, førend han afsluttede et syndigt Liv ved Døden. Dette er maaske den mest populære Lærdom, der forkyndes i disse Dage af Bækkelsesprædikanterne og af de forskellige Kirker. Der menes dermed, at vort nærværende Liv ikke bestemmer, hvorledes vort tilkommende skal blive, men at den aandelige Fødsel, som antages at finde Sted ved et Menneskes Omvendelse til Kristus, omforandrer ham til en ny Skabning, over hvilken Synder, som han forhen har begaaet (ja Nogle paastaa endogaa nuværende og tilkommende Synder), ikke ville have nogen Magt. En saadan Lærdom forudsætter med andre Ord, at der er et fuldstændigt Brud mellem det nærværende og tilkommende Liv, en Lærdom, som er stridende imod al Analogi. Den udviser en Mangel ved den langsomme Udvikling eller Vækst, hvilket er Tilfældet med al Erjaring, og indfører i Stedet for en Slags mirakuløs for ikke at sige umulig Omforandring af Synderen. Den forudsætter, at der kan være Virkninger uden Aarsag, og at alle nuværende Handlinger og Forhold, hvilke i Almindelighed antages at være Aarsagen til fremtidige Handlinger og Forhold, ville blive uden Betydning, alene ved Befaling af en almægtig Kraft. Den antager, at naar det drejede sig om menneskelige Væsener, vilde Skaberen vilkaarlig forandre Naturens Love, tilintetgjøre Forbindelsen mellem Aarsag og Virkning,

afbrøde Forbindelsen mellem det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende og ud af dette moralske Kaos udvikle Sjæle, rensede fra deres Synder ved Herrens Gjerninger og ikke ved deres egen Omvendelse. Derjom denne Lærdom var sand, kunde vi lige saa godt „æde, drikke og være glade, thi i Morgen skulle vi dø“; hvad vi gjøre her, har efter denne Teori ingen Sammenhæng med Livet herefter, forudsat at vi kun tro paa Kristi Navn. Saa-danne ere Menneskenes Lærdomme.

Men den inspirerede Apostel siger: „Farer ikke vild; Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske jaar, dette skal han ogjaa hoste.“ (Gal. 6, 7.) Det er en velkjendt Kjendsgjerning i vort Livs Historie, at vi i Dag føle Virkningerne af Fortidens Daarskaber; det er en af Videnskabens almindelig antagne Grundfætninger, at det Nuværende simpelt hen er en Følge af det Forbigangne, og at vor Tilstand i Dag er en Følge af vort forbigangne Liv. Det antages derfor med god Grund, at vi efter Døden skulle føle Virkningerne af alle vore her i Livet udførte Gjerninger, at vi i det tilkommende Liv skulle blive akkurat saaledes, som vi i dette Liv bestemme os til at blive. Dette Liv er derfor kun en Indledning til Livet herefter, eller rettere sagt, det er Begyndelsen til et fremtidigt Liv uden Ende, og Følgerne af hver Handling, hvert Ord og endogaa hver Tanke ville enten blive til vor Skade eller til vort Gavn paa den Dag, da Gud skal dømme Menneskenes Hemmeligheder, og da han „skal føre enhver Gjerning til Doms“. At vi skulle opstaa paa Opstandelsens Morgen i den samme Stilning med Hensyn til Kundskab eller

Uvidenhed, Lydighed eller Ulydighed, Renhed eller Synd, hvilke Ting vi besidde, naar vi forlade dette Liv, ser ud til at være lige saa sikkert, som nogen anden Ting kan være. Lad ikke Noget have den Anskuelse, at de Ugudelige kunne blive rensede ved Kristi Blod, medmindre de omvende sig og adlyde Evangeliet. „Hvo, som siger til den Skyldige: Du er retfærdig, ham skulle Folkeslægter forbande; Folkesæd skulle bredes paa ham.“ (Ord. 24, 24.) „Ingen forføre Eder med forsængelige Ord; thi for Saadant kommer Guds Brede over Bantroens Born.“ (Eph. 5, 6.) Og som der siges i den velkjendte Salme:

„Gjør, hvad er ret, thi nu Daggrø bebuder
Sejer for Døjets og Sandhedens Sag!
Engle optegne — nøjagtigt som Guder —
Tavle vor Bandel hver eneste Dag.“

Derjom vor Fremtid ikke beroede paa vor Nutid, da vilde vi tabe al Interesse for dette Liv og blive ligegyldige med det, vi udførte; men efterjom vi vide, at et Menneske ingenlunde skal miste sin Løn for, hvad som helst Godt han gjør, ere vi inspirerede med Haab om, at vi ved Guds Hjælp og Bistand skulle blive i Stand til at udarbejde vor egen Frelse. Derfor have vi tilføjet den daarlige og fejlagtige Ide, at et Bæsn i Besiddelse af ubegrænset Godhed vil frelse os uden vor egen Anstrængelse,

og antaget den mere holdbare og værdifulde Lærdom, at en saadan Frelse, selv om den var mulig, vilde være mindre behagelig og af mindre Værdi end en Frelse, der er erhvervet ved Hjælp af vor egen Kraft og vore egne Evner, ved de Talenter, som Gud har givet os og befalet os at bruge med Iver og Nidkærhed, til han kommer. Selvbeherskelse, Selvbudvikling, Fremadskriden og Overvindelse er, hvad der frelser og ophøjer Mennesket. Frelse, der er erhvervet ved Overvindelse, er i Overensstemmelse med Evangeliet, og dette er den eneste Filosofi, som forklarer, hvorfor Sygdomme og Bekymringer, Uretfærdigheder og Synd saa Lov til at eksistere. Disse Ting ere nødvendige for vor Udvikling; Hindringer, som overvindes, ere lig Trin paa en Stige, ad hvilken vi stige op. Lærken kunde fantasjere om, at derjom Luften ikke hindrede den i dens Flugt, kunde den stige meget højere og hurtigere; men den virkelige Kjendsgjerning er, at Luften, som gjør Modstand, holder Lærken oppe og hjælper den til at stige op fra Jorden. Og saaledes er det med Mennesket; dets Fremadskriden sker i Forhold til de Hindringer, som det overvinder. „Hvad I foretage Eder, det gjører af Hjertet vidende, at I skulle saa Arbejdet til Wederlag af Herren.“

(Mill. Star.)

Tankeprog. Der bliver kastet flest Sten efter det Træ, der bærer de skjønneste Frugter.

En Smigrer giver Dig de Egenstaber, Du helst vil have.

Ensomhed er den Virknommes Betsignelse og den Døvnes Forbandelse.

Den, der ihnder, forihnder sig mod sig selv.

Den, der ikke kan taale Dadel, fortjener den.

Ædle Naturer dele deres Lykke med Andre, men bære deres Ulykke alene.

Den 1. September 1898.

De Sidste-Dages Helliges Fremtid.

De Sidste-Dages Hellige have altid haft den Anskuelse, at dette Folk en Gang vil blive den ledende Nation i Verden saavel i det timelige som i det aandelige, og at Zion vil blive Stedet, hvortil alle Nationerne ville komme for at erholde Kundskab og lære Statsforfatning. Denne Tro har bidraget til at bringe dem fremad og til at bibringe dem høje Idealer. Ikke destomindre skulle de være agtpaaigivende, saaledes at denne Tro ikke bringer dem til at undervurdere de Goder, som findes andre Steder.

Førend denne Tid oprinder, maa meget læres, og endskiønt Herren leder sit Folk og vil vedblive dermed, vil han dog ikke mere end give Lejlighederne, hvorved Maalet kan naas; Folket maa selv gribe og bruge dem. De maa være foretagomme, klogtige og betænksomme i deres Arbejde; de maa Enhver især søge efter sand Kundskab og Intelligens, og de maa ligeledes lære at anvende deres Kundskab.

Hvert Aar forlade Hundreder af Missionærer Utah for at begive sig til alle Jordens forskjellige Dele. De ere gjenuegaaende unge Mænd, hos hvem Interessen er størst efter at erhverve sig Kundskab. Det er deres Pligt at udsprede Sandhed, og jo mere ivrige de selv ere i at søge denne, desto bedre kunne de naturligvis udføre deres Pligter. Derfor burde enhver ung Mand berede sig paa at gaa. Hvad enten de have Lejlighed til at gjenuegaa en Skolegang eller ikke, burde de dog lære deres eget Sprog fuldstændigt og studere denne Nations (Amerikas) Historie, og dersom de gaa til andre Lande, burde de søge at faa Indblik i Folkets Karakter ved at studere det med Omhyggelighed. Naar en Missionær gaar ud efter saaledes at have beredt sig, og naturlig først og fremmest med Tro paa Herren, med fuld Forstaaelse af Evangeliet og med inderlig Kjærlighed til Menneskeheden, kan han udføre et vidunderligt Værk.

Paa deres Mission have Eldsterne en fortrinlig Lejlighed til at studere Folket. Ulig almindelige Rejsende maa de usfortøvet lære Sproget og lære det grundigt. De færdes iblandt Folket og gjøre personlig Bekjendtskab med det. De lære de enkelte Individider at kjende ved talrige Konversationer og Folket samlet ved at tale til det paa Møder samt Byer og Regjeringer ved den Naade, hvorpaa de blive behandlede. De færdes i Almindelighed fra et Sted til et andet og kunne saaledes lære Folket at kjende som et Hele. Denne udstrakte Lejlighed til at samle Kundskab burde daane de Sidste-Dages Hellige til et helt Samfund af Studerende; thi næsten enhver Del af Jorden er bleven besøgt, og naar Eldsterne komme tilbage, blive deres ledige Pladser udfyldte med Andre, som, naar deres Tur kommer, vende tilbage og ere i Stand til at lære Andre det, som de selv have lært.

Et af de mest interessante og nyttige Emner paa Studeringens Omraade, som tillige er meget let at erhverve, er Sprog. Det er en ubestridt Kjendsgjær-

ning, at et Folks Tale staar i nær Forhold til dette Folks Sindelag, og en af de bedste Maader, hvorpaa et Folk og dets Psykologi kan studeres, er ved at lægge Mærke til dets Tale. De Folk, som besidde smaa intellektuelle Kræfter, et vankelmødig Sindelag og en lignende Karakter, have et Sprog, der er enkelt i Formen og ubestemt i Lyden, medens et stærkt og kraftigt Folk med en fuldstændig udviklet Tankegang har et sammensat Sprog, fuldt af stærke og udtryksfulde Lyde. Forholdet kan iagttages i Ordene og Tankerne, som de udtrykke, i Konstruktion og i Tankens Orden, og dersom et Menneske ikke kender mere end et Tungemaal foruden sit eget, kan han udfinde disse Forhold og hofte megen nyttig Kundskab.

Der burde vedligeholdes en Slags Forbindelse mellem hjemvendte Missionærer, for at dette og andre Gæmmer kunde blive gjort til Gjenstand for Betragtning. Det vilde hindre Eldsterne i at glemme Sproget, som de havde brugt faa megen Tid til at lære; det vilde vedligeholde deres Interesser angaaende det, de havde lært om de Folk, som de havde arbejdet iblandt, og, hvad der er endnu mere vigtigt, det vilde give Data, der for Øjeblikket ikke kunne erholdes fra Bøger, opmuntre til Studering og til at gjøre den tilegnede Kundskab anvendelig samt bidrage til fuldt ud at fatte dens Vigtighed og Betydning.

(Juvenile Instructor.)

Aankomst.

Følgende Missionærer ankom fra Zion den 14. August:

Niels J. Torkelsen fra Salt Lake City, Utah, og August W. Dismen fra Negby, Idaho.

Vi byde disse Brødre hjerteligt velkomne.

Beskikkelse.

Eldste Niels J. Torkelsen bestikkes til at arbejde i Kristiania Konference. Eldste August W. Dismen bestikkes til at arbejde i Gøteborgs Konference. Begge under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afsøsning og Beskikkelse.

Eldsterne John E. Groberg og John P. Lofgren løses fra at arbejde i Gøteborgs Konference og bestikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Eldste Jacob Olsen løses fra at arbejde i Stockholms Konference og bestikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Bekjendtgørelse.

Det næste Selskab af Emigranter vil afgaa fra Kjøbenhavn den 6. Oktober.

George Christensen,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Filosofien af Evangeliet.

IX. Kapitel.

Opfyldelse af Profetier.

(Fortfat fra Side 256).

Enhver Rejsende bevidner Sandheden af denne Forudsigelse. De uslykkelige Bønder ere glade ved at arbejde for hvem som helst, der vil betale dem 5 Cents om Dagen, og saa skjule de hastigt Skatten i Jorden for den begærlige Skatteopfræver.

I Ægypten er der ingen Middelklasse, Adel, Gejstlighed, Handelsstand eller Godsejere; en almindelig Slendighed sængsler den Rejsendes Dømmesomhed og giver ham Indtrykket af Undertrykkelse saa vel som Uvidenhed blandt Indbyggerne, der Alle ere lige ude af Stand til at søle Narjagen til deres Under eller til at anvende de nødvendige Hjælpe midler. Uvidenheden, der er udbredt i alle Klasser, indvirker paa enhver Grad af moralsk og fysisk Kundskab.

Babylon skulde blive øde og gold; Ægypten skulde bringes i Slaveri og Fornedrelse; men en anden og endnu mere ujandskyndig Dom er udtalt over Judæa og dets Indbyggere: „Sag vil gjøre Eders Stæder til en Ørk og lægge Eders Helligdomme øde, og jeg vil ikke lugte til Eders Dfres søde Lugt. Og jeg vil gjøre Landet øde, at Eders Fiender, som bo i det, skulle grue derfor. Men Eder vil jeg sprede iblandt Hedningerne og drage Sværdet ud efter Eder, og Eders Land skal vorde øde, og Eders Stæder skulle vorde en Ørk.“ (3. Moj. 26, 31.—33.)

„Og den paafølgende Slægt skal sige, ja, Eders Børn, som skulle opstaa efter Eder, og den Fremmede, som skal komme fra et langt bortliggende

Land, hvorfor har Herren gjort saaledes mod dette Land? Hvad er dette for en stor brændende Brede?“

Følgende Vidnesbyrd af Volney er et Eksempel paa Maaden, hvorpaa Herren foraarjager, at Vantroende og Spottere opfyldte Profetierne: „Sag rejste i Ottomanernes Rige og gjennemkrydsede Provinserne, som forudum bestode af Kongerigerne Ægypten og Syrien. Dette Syrien, sagde jeg til mig selv, som nu næsten er blottet for Folk, indeholdt den Gang et Hundrede Stæder og utallige Byer og Flækker. Hvad er der blevet af disse Tidens Overflødighed og Liv? Store Gud! Hvorfra stamme saadanne melanolske Forandringer? Af hvilken Grund er disse Landes Stjæbne saa slaaende forandret? Hvorfor ere saa mange Stæder ødelagte? Hvorfor foroges ikke vedblivende den gamle Befolkning? En mystisk Gud udøver sine ufattelige Straffedomme. Han har uden Tvivl udtalt en hemmelig Forbandelse over Jorden. Han har slaaet den nuværende Menneskeslægt med en Forbandelse som Gjengjældelse for de hedengangne Generationer.“ (Volneys Ruins, Book 1.)

Denne Forbandelse er ikke ubekjendt for den, som vil læse 28. Kapitel af femte Mosebog.

Om Jerusalem var det forudjagt, at den skulde nedtrædes af Hedningerne. Saracener, Tyrker, Korsfarere og Vilgrimme fra alle Jordens Kanter have været og ere i denne Dag Opfyldelsen af denne Profeti. Om Templet var der jagt: „Der skal ikke lades Sten paa

Sten, som jo skal nedbrydes." Historien har bevaret og Jøderne forbande indtil denne Dag Soldaten, Terentius Rufus Navn, som pløjede Tempelgrunden op. Den romerfke Kejfer Julian forføjte at gjøre Frelferens Ord til Ujandhed, da han fagde: „Se, Ederf Hus fkal lades Eder øde." Og han fendte fin Ven Alipius med en romerff Arme og en Mængde Kofbarheder for at gjenophbygge det. Jøderne flokkes fra alle Kanter for at være behjælpe- lige med Arbejdet; men de bleve tvungne til at ftaadfe deres Foretagende. „Flam- mer floge ud af Jorden, og Stedet var utillgængeligt for de forbrændte Ar- bejdere, og Foretagendet blev opgivet." (Ammiam Marcellus, Book 23, chap. 1.)

Saaledes er en Hednings Vidnes- byrd, og det er bekræftet af Jøder og Kristne. Den muhamedanfke Omars Mofte hæver nu fin høje Kuppel der, hvor en Gang Salomons Tempel ftood, og det tillades ingen Jøde at betræde det hellige Sted.

Om den ifraelitiffe Nation var det forudfagt, at den fkulde blive et bejh- derligt og et fra andre adfkillt Folk, adfpredt iblandt, men dog affondret fra alle Jordens Nationer: „Thi fe, jeg byder og rhyfter Ifraels Hus om iblandt alle Folkene, ligefjom der rhyfies om i et Sold, og der ikke falder et Korn til Jorden." (Amos 9, 9.) Yigeledes: „Og jelv naar de ere i deres Fjenders Land, vil jeg ikke foragte dem, og ikke væm- mes faa ved dem, at jeg vil gjøre en Ende med dem, og tilintetgjøre min Pagt med dem, thi jeg er Herren deres Gud." (3. Moj. 26, 44.)

Her ere fire tydelige Forudfagelser; national Ejendommelighed, kummerlig Undertrykkelfe, univerfal Adfpredelfe og mærkværdig Bevarelfef. Den Wan- trøende er i en kjendelig Forlegenhed ved at ffulle give en Beretning om

denne store Begivenhed. Hvorledes er det gaaet til, at dette Folk er blevet adfpredt over hele Jorden og i atten Hundrede Aar har modftaaet Naturens Indfydelfe, at alle Samfundsfkiffe og alle Forfølgelfens Angreb, fom have været rettede imod dem, alligevel have forenet dem, og at de i alle andre Til- fælde have været uimodftaaelige? Til Trods for Kejferiget Roms Magt, Torturerne af den fpanffe Intuition, midt imellem de afiatiffke og afrikaffke Stammers Raos og Strømningerne af det amerikkaffke Demokrati, paa Austra- liens Gletter og paa San Francifcos Gader ere Ifraels Børns Religion, Sædvaner og Skiffe de jamme i Dag, fom de vare for tre Tusinde Aar fiden, da Mofes fskrev dem i »Pentateuch«, og deres Fhifognomi er det jamme, fom da Shifhaf indgraverede dem paa gamle Karnads Monumenter. Menneffelig Klog- ftab kan ikke forklare diffe Fakta, fom de ekfistere i Dag; langt mindre kunde de have forudfagt dem for tre Tusinde Aar fiden.

Derjom Bladfjen tillod det, kunde det bevijes, at Forudfagelferne angaaende de fhyv Menigheder i Afien bleve bogffave- ligt opffhidte. (Mat. 1. og 2. Kap.)

Ephefus, en Gang berømt for fin Storhed og Dianas Tempel, Markedet for Handelen og en livlig Trafik, var den førffe Stad, fom modtog fin Dom: „Jeg vil flytte Din Udfefstage fra dens Sted, hvis Du ikke ombvender Dig."

„Nogle faa uforftaaelige Stenhøbe," figer Arundell, „med nogle ubeboede Fordhytter er Alt det, fom er tilbage af Ephefjernes store Stad. Endogfaa Havet har trukket fig tilbage fra Ode- læggelfens Scene, og et peftagtigt Mo- rads, bedækket med Muddet og Siv, er Havets Efferfølger, fom førte Skibene op, der vare ladede med Varer fra hele den da fjendte Verden."

Laodicea, som havde offentlige Bygninger, der kunde rumme 100,000 Personer, Sardes, der en Gang indeholdt flere Kryderier, end der nu er i Handel i alle de Forenede Stater, Thyatira, der en Gang fabrikerede Kongers og Prinsers Purpur, Pergamus, som var Stedet for Lærdom og Medicinens Fader, Galenus' Fødested, ere alle lagte i Ruiner. Midt imellem faldne Søjler og sonderbrudte Hvalvinger vil Jupiters, Venus eller Dianas Tempel undgaa den videbegjærlige Rejendes Opmærksomhed. De have alle modtaget deres Dom i Henhold til Jesu Ord. Dog er Smyrna, imod hvilken der ingen Dom var udtalt, endnu Dronningen iblandt Lille-Asiens Byer, og Philadelphia, om hvilken der var sagt: „Sæg vil skrive paa ham mit nye Navn“, staar endnu — en Søjle paa Ruinernes Skueplads. Frelserens Forudsigelse er opfyldt i dens nye Navn Alaschar (Guds Stad).

Profetierne angaaende Messias og deres Opfyldelse kunde ogsaa anføres. Tiden, Stedet, Maaden, hvorpaa han skulde fødes, hans Herkomst og Modtagelse var tydeligt forudsagt Aarhundreder, førend han fremkom. Sammenlign Micha 5, 2. og Matthæus 2, 1.; Esaias 61, 1. og Matthæus 11, 5.; ligeledes Esaias 53, 3. og Matthæus 26, 56. Disse og mange andre Skriftsteder bevise, at Karakteren og Missionen af Messias Komme var tydeligt forudsagt, længe førend han fremkom i Kjødet.

Opstandelsen fra Graven var ligeledes forudsagt. „Du vil ikke lade min Sjæl til Dødsriget; Du skal ikke lade Din Hellige se Forraadnelse.“ (Salm. 16, 10.) Jesus forudsagde ofte denne Begivenhed baade for Ven og Fjende. Selv hans Fjender sagde: „Herre, vi komme ihu, at denne Forfører sagde,

der han endnu levede: efter tre Dage oprejstes jeg.“ De sidste Kapitler af Evangeliet give en Beretning om Beviserne, som han fremsførte for at overtyde sine vantro Disciple: „Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Mand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har. Men der de for Glæde endnu ikke troede, og forundrede sig, sagde han til dem: Have I her Noget at æde? Men de gavede ham et Stykke af en stegt Fisk og af en Honningtæge. Og han tog og aad det for deres Øjue.“ (Luk. 24, 39.) Og siden efter: „Men han førte dem hen ud indtil Bethanien, og han opløstede sine Hænder og velsignede dem. Og det skete, der han velsignede dem, skiltes han fra dem og foer op til Himmelen.“ (Luk. 24, 50. 51.) „Og som de stirrede op mod Himmelen, der han foer hen, se, da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder, hvilke og sagde: „I galilæiske Mænd, hvi staa I og se op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himmelen, skal komme igjen saaledes, som I have set ham fare til Himmelen.“ (Ap. Gj. 1, 10.—12.) Med vore egne Øjne skulle vi se Opfyldelsen af denne Profeti. Ethvert Øje skal se ham. Himmelens Ether skulle da aabenbare Synet, som nu er skjult paa Aabenbaringens Blade.

Lad os til Slutning anføre uogle faa af de Profetier, som bleve givne ved Profeten Joseph, og deres Opfyldelse. Da Joseph Smith var en ringe, ulærd Yngling og boede i sin Faders Hus i den da thyndt befolkede Egn af det vestlige New-York, sagde Engelen Moroni til ham, at Gud havde et stort Bærk for ham at udføre, og at hans Navn skulde blive bekendt for Godt og Ondt blandt alle Nationer, Stammer og Tungemaal. Mennesker af alle Sam-

sundsclasser ere Vidner til, hvor bogstaveligt dette er blevet opfyldt.

Og atter, i Aaret 1832, da De forenede Stater nød en dyb Freds Besiguelse, sagde Herren ved Profeten Joseph: „Sandelig, saa siger Herren, angaaende de Krige, der om kort Tid ville finde Sted, begyndende med Oprør i Syd-Karolina, som tilsidst ville ende med mange Sjæles Død og Fordærvelse Thi se, de sydlige Stater skulle skille sig fra de nordlige Stater, og de sydlige Stater ville paakalde andre Nationer, især Storbritannien, som det kaldes.“ Hele den voksne Befolkning i De forenede Stater ere Vidner til Opfyldelsen af denne Profeti. I mange

Åar forblev den uopfyldt, og Udsisterne, som proklamerede den, mødtes med Haan og Foragt; men tilsidst kom den frygtelige Udelæggelse og Krig. Der havde været mange Oprør i De forenede Staters Territorier. I Virginia havde Vacons Oprør fundet Sted og i Maryland Claybornes; i Ny England blev en Opstand ledet af det hardfordfse Konvent fra 1814; i Vest-Pensylvanien havde Franklins Stat paa en Gang holdt en politisk Eksistens i omtrent to Åar. Ved Hjælp af hvilken menneskelig Skarpsindighed var det da blevet forudsagt, at Krigen skulde begynde i Syd-Karolina? Lad Skeptikeren læse og gruble.

Nebukadnezars Drøm.

En Herre fra Alabama retter flere Spørgsmaal til os angaaende Kong Nebukadnezars Drøm, som den er berettet i det andet Kapitel hos Daniel. Spørgsmaalene vedrøre Udthdningen af Drømmen og i Særdeleshed den Del, som omtaler Rigerne, der repræsenteres ved Billedets Fødder og Tæer. For at kunne give en passende Forklaring over dette Emne er det nødvendigt at give et kort Overblik over selve Drømmen. Kong Nebukadnezar saa et stort Billede, hvis Glans var herlig, og hvis Udseende var forfærdelig. Dette Billedes Hovede var af Guld, dets Bryst og dets Arme af Sølv, dets Bug og dets Lænder af Kobber, dets Ben vare af Jærn, dets Fødder dels af Jærn og dels af Ler. Kongen saa ligeledes en lille Sten blive løsreven fra Bjærget uden Hænder, den slog Billedet paa dets Fødder og knuste det fuldstændigt, saa at det blev ligesom Åbner fra

Tærskeladsen om Sommeren, og Binden borttog dem, og intet Sted blev fundet for dem; men den Sten, som sønder slog Billedet, blev til et stort Bjærg og opfyldte hele Jorden.

Denne mærkværdige Drøm betragtes som en profetisk Historie om Opkomsten og Faldet af de store politiske Herredømmer, der skulde beherske Verden fra den Tid, da Profetien udtaltes, og indtil Guds Rige skulde oprettes paa Jorden. Vi forstaa af Profeten Daniels Udthdning, at det babyloniske Rige med Nebukadnezar som dets Konge repræsenteredes ved Billedets Guldhovede (dette Rige eksisterede i det femte og sjette Aarhundrede f. Kr.). Det babyloniske Rige efterfulgtes af Medernes og Persernes Rige, som repræsenteredes ved Billedets Bryst og Arme af Sølv, og som var den herskende Magt fra ca. 538 til 331 f. Kr. Dette Rige blev atter efterfulgt af det macedoniske, som i

Billedet betegnes ved Bugen og Lænderne af Kobber, og som eksisterede fra Aaret 331 til 161 i. Kr. Denne store Magt afløstes af det romerske Rige, som repræsenteredes ved Billedets Jærnen, og som regjerede Verden fra det macedoniske Riges Fald indtil Slutningen af det fjerde Aarhundrede e. Kr. Efter Romerrigets Opløsning opstode Nutidens Kongeriger, som i Billedet repræsenteres ved Fodderne og Læerne, der dels vare af Jærn og dels af Ler, en mærkbarlig Blanding, af hvilken disse Riger skulde bestaa, og de skulde ikke „indbyrdes holde sammen, ligesom Jærnet ikke kan blandes med Leret“. „Men i disse Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som i al Ewigheid ikke skal forgaa, og hvis Regjering ikke skal overlades til noget andet Folk.“ Det er dette Rige, om hvilket der i den babyloniske Konges Drøm siges, at det blev løsrevet fra Bjergtet uden Hænder, og at det skulde ødelægge de andre Riger og tilsidst opfylde hele Jorden.

I den Udtydning, kristne Forfattere i Almindelighed give af denne forunderlige Aabenbaring om de store Verdensrigers Oprettelse og Fald, paastaar de, at den Del af Drømmen, som omhandler Guds Riges Oprettelse, fandt Sted, da Jesus af Nazareth oprettede sin Kirke iblandt Menneskene. Derfor en saadan Paastand fremkommer der den store, uovervindelige Hindring, at Kristi Kirke ikke blev oprettet i de Kongers Dage, som repræsenteres ved Billedets Fodder og Lær. Derimod oprettede Mesias sin Kirke paa den Tid, da det romerske Rige, Jærnen, eksisterede i sin Glansperiode, og ikke i de Kongers Dage, der repræsenteredes ved Billedets Fodder og Lær. Det fremgaar derfor heraf, at denne Del af Profetien ikke opfyldtes ved Kristi Kirkes

Grundlæggelse i Palæstina for nitten Hundrede Aar siden; men Opfyldelsen heraf var henlagt til en senere Tidperiode, til de Kongers Dage, der efterfulgte det romerske Kejserrige. Der skulde endvidere være en Mærkbarlig ved dette Guds Rige, som omtales i Drømmen; thi naar det var blevet oprettet iblandt Menneskene, skulde det ikke forgaa eller gives til noget andet Folk. Disse Profetiens Betingelser opfyldtes ikke i den Institution, som blev grundlagt af Frelseren selv; thi han siger til Jøderne: „Derfor siger jeg til Eder, at Guds Rige skal tages fra Eder og gives til et Folk, som skal bære dets Frugter“ (Matth. 21, 43.), og i Overensstemmelse hermed blev den Institution, der var bleven oprettet ved Jesu personlige Betjening, taget fra Jøderne og givet til Hedningerne, hvilket er et andet Bevis for, at det Guds Rige, der omtales af Daniel, ikke var oprettet i de Dage, da Jesus udførte sin Mission i Judæa.

Nogle have den Anskuelse, at Profetien fordrer, at det gamle romerske Rige skulde deles i ti Riger, svarende til Billedets ti Lær. Det Samme har maaske ogsaa været Tilfældet med nogle af Eldsterne i Jesu Kristi Kirke, som have søgt at ræsonnere paa lignende Maade. Forfatteren har dog aldrig fundet noget Argument for denne Opfattelse. Og dersom Fodderne og Læerne skulde betegne det tilsvarende Antal Riger, vilde da ikke den samme Teori gjøre Fordring paa tolv Riger i Stedet for ti, efterjom der er to Fodder og ti Lær at gjøre Regnskab for? Men det er umodvendigt at anstille Betragtninger angaaende Udtydningen af det romerske Rige i bestemt ti Riger, efterjom de Riger, der opstode fra dette store Riges Ruiner, ere fremstillede som værende dels af Jærn og dels af Ler i Billedets

Fødder og Tæer og ikke som to Fødder og ti Tæer. Det maa bemærkes, at i de andre Riger, som repræsenteres i Billedet, er Antallet paa de forskjellige Legemsdele ikke beregnet paa at skulle angive Afdelingerne af de forskjellige Kongeriger; Ingen paastaar for Eksempel, at Medernes og Berfernes Rige, som man i Almindelighed antager repræsenteres ved Billedets Arme og Bryst af Sølv, skulde bestaa af ti Afdelinger, svarende til de ti Fingre paa Billedet. Hvorfor skulde da en saadan Udthdning forlanges angaaende de Riger, som sammenlignes med Jærnet og Leret i Billedets Fødder og Tæer?

Det var angaaende dette Punkt, at Spørgsmaalet drejede sig, nemlig: Naar blev det romerske Rige delt i ti Riger, og blev Guds Rige da oprettet? Svaret bliver, at Profetien ingenlunde fordrer, at det romerske Rige skulde deles i ti, tolv eller noget bestemt Antal Riger, og bekræfter, at Rigerne, der efterfulgte det store romerske Rige, repræsenteres dels ved Jærn og dels ved Ler, hvilket ikke kan blandes. Med denne Udthdning behøves intet Bevis for, at det gamle romerske Rige blev delt i bestemt ti eller noget andet Antal Riger. Antallet kan være ti, halvtreds eller Hundrede, vi vide ikke Noget derom; thi vi ere

ikke bekendte med, hvor mange Dele af Jærn eller Ler der var i Billedets Fødder og Tæer. Vi vide dog, at disse Riger skulde være sønderlemmede og adskilte; „at Tærerne paa Fødderne vare dels af Jærn og dels af Ler, betyder, at Riget for en Del skal være stærkt og for en Del skrøbeligt. At Du saa Jærnet blandet med Leret betyder, at de (disse Kongeriger eller Dele af det gamle romerske Rige) skulle blande sig med Slægtstabs Forbindelser, men dog ikke indbyrdes holde sammen, se, ligesom Jærnet ikke kan blandes med Leret.“ (Dan. 2, 43.) Denne Blanding med hverandre ved Slægtstabsforbindelser kan kun betyde Nutidens europæiske Fyrsters Giftermaal med andre Fyrstehuse, med det Formaal for Dje derved at undgaa Stridigheder. Trods deres indbyrdes Forbindelser holde de dog ikke sammen, „se, ligesom Jærnet ikke kan blandes med Leret“. Men vi have Guds Løfte om, at i disse Kongers Dage skal et Rige oprettes, som skal være evigt, et Rige, som ikke skal forgaa, og hvis Regjering ikke skal overlades til noget andet Folk. „Det skal knuse og tilintetgjøre alle hine Riger; men selv skal det bestaa evindeligen . . . Og Drømmen staar fast, og Udthdningen derpaa er vis.“

(Improvement Era.)

Indhold.

Tale af Eldste George Teasdale	257
Frelse erhvervet ved Overvindelse	263
Red. Bem.:	
De Sidste-Dages Helliges Fremtid	265
Ankomst	266

Beskikkelse	266
Afløsning og Beskikkelse	266
Bekjendtgjørelse	266
Filosofien af Evangeliet	267
Rebukaduejars Drøm	270

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **George Christensen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Veterien).